

Mauritius: een overlevingsavontuur

Het was de eerste keer dat ik alleen op reis was op duikvakantie in Mauritius.

Tijdens mijn twee weken durend verblijf logeerde ik in een bescheiden hotelletje in het kustgebied van Grand Gaube aan de Indische Oceaan. Mijn laatste week brak al snel aan en ik realiseerde me dat ik nog maar twee duiken van mijn 100ste verwijderd was. Een hel mijlpaal voor een duiker! Dit hield ook in dat ik met succes mijn stroomduikbrevet zou halen.

Met een brede glimlach boekte ik een twee-flessenduik en plande een strandfeestje na mijn terugkeer. Het zou de perfecte manier zijn om mijn vakantie te eindigen – althans dat dacht ik.

Wie had kunnen denken dat dit de langste stroomduik van mijn leven zou worden?

De langste stroomduik van mijn leven

Het was winter, dus ruwe boottochtjes, harde wind en sterke stromingen waren een normale gebeurtenis. Maar op deze bepaalde vrijdag was de wind ontzettend woest en veroorzaakte ruwe golven. De boottocht was verraderlijk, maar we zagen geen enkele bedreiging. Met ons vijven kwamen we spoedig bij het duikcentrum aan, laadden al onze spullen aan boord en gingen op weg naar Coin de Mire – een klein eilandje dat een van onze geregelde duikstekken daar was.

Kort daarop doken we de zee in en realiseerden ons al gauw dat de onderwater stroming extreem sterk was, waardoor we moesten blijven crawlen en ons aan het koraal vast moesten houden. De instructeur besloot de duik af te breken en met ons vijven kwamen we al na een half uurtje weer aan het oppervlak. We bliezen onze trimvesten op en wachtten totdat de boot ons in de gaten zou krijgen.

We hadden duidelijk zicht op de baai en we konden twee catamarans voor anker zien liggen, maar onze boot was niet in zicht. De stroming trok ons mee naar buiten, dus bliezen we een signaleringsboei op en bliezen op onze fluitjes in de hoop de aandacht op ons te vestigen. Geen geluk. En we dreven naar buiten.

We formeerden een dichte groep – drie duikers vooraan en twee achteraan – en begonnen te zwemmen. In eerste instantie trok de stroming ons naar het land. Maar daarna duwden hoge golven, regen en wind ons de verkeerde kant op. Al onze zwempogingen liepen op niets uit. We waren al twee uur in het water. Tot dat moment hadden we geen boten, vliegtuigen of helikopters gezien die naar ons op zoek waren. Het was een grote hulp dat ik in zo'n situatie was met vijf andere ervaren duikers. We waren allemaal in staat om onze emoties in bedwang te houden en bleven opgewekt. We hielpen elkaar en hielden elkaar gemotiveerd genoeg om door te gaan. Toen besloten we om te proberen het eiland achter ons te bereiken. In ieder geval was het gestopt met regenen en was er een blauwe, zonnige lucht die ons ondersteunde.

Na drie uur in het water zagen we het eerste vliegtuig in de verte zweven. We zwaaiden met de boei en probeerden de aandacht te trekken. Maar het vliegtuig was te ver weg. Ons overlevingsinstinct hield onze geest en onze emoties bezig en gevoelloos. De tijd verstreek en het vliegtuig kwam terug en vloog dichterbij. Het vliegtuig vloog vier keer over onze plek en we denken dat ze bij een van die keren ons gezien hadden omdat ze de coördinaten naar de kustwacht gestuurd hadden.

Nadat we meer dan vijf uur in de ruwe oceaan voor ons leven gevochten hadden, hoorden we eindelijk een boot. Niemand van ons geloofde dat hij zo dichtbij was. Toen we de speedboat die de kustwacht gestuurd had in de gaten kregen, keken we er alleen maar vol ongeloof naar.

Wat ik van deze ervaring geleerd heb

Ons avontuur was voorbij. We waren eindelijk het water uit, eindelijk veilig en in leven. Op de boot omhelsden we elkaar euforisch – er was geen verder commentaar nodig.

De belangrijkste les die ik van deze ervaring geleerd heb is altijd kritisch te zijn – altijd ieder onderdeel van wat een duikcentrum doet te dubbel checken, je eigen ervaring te gebruiken, net zo als die van je duikbuddy's, alle mogelijke risico's uit te sluiten en misschien kun je dan voorkomen dat deze ongelukken in de toekomst gebeuren ... misschien.

Uiteindelijk heb ik toch geen strandfeestje gehouden. Maar ik was tenminste nog in leven om het verhaal te vertellen.

Voorkom dat je vermist raakt en vergroot je kansen op weer gevonden te worden!

*Als onderdeel van haar vele veiligheidscampagnes voert DAN Europe momenteel een op informatie gebaseerde campagne om **duikers te helpen het risico van [vermist te raken op zee te verkleinen](#)**.*

Over de auteur: Patrizia is geboren en getogen in Milaan, Italië, woont in Brixen (Zuid Tirol) en spreekt Engels, Duits en Italiaans. Ze dook voor het eerst onder in Egypte in 2007 en sindsdien is duiken een heel belangrijk onderdeel van haar leven geworden, een perfecte manier om mensen van over de hele wereld te ontmoeten, verenigd in hun passie voor het blauw.